

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Claudio archiepiscopo Bisuntino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

DE S. CLAVDIO ARCHIEPISC. BISVNTINO.

613

letitia & animi compunctio de tanti viri patrocinio permultis oborta sit, nos pro dignitate scripto complecti non valemus. Et certe aliquot locis, vbi cum sancto corpore vel pernoctassent, vel meridiē fuissent, postea ecclesias in eius honorem edificarunt. Itaque cum tali celebritate & gaudio perductus est in Fuldense monasterium, vbi vir sanctus saepe optauerat sepeliri, & vt id fieret, non semel beato Lullo mandarat. Atque ille preces eius modis omnibus exequi contendens, ea, qua par erat, veneratione sacrum quidem corpus eius terrae mandauit, animam verò coelestibus sociandam gaudijs multis precibus commendauit.

S. Bonifacius Fuldam transferunt.

Ad eius aures tumulum, per merita eius multa congrua fide petentibus obtingunt beneficia vtriusque hominis: interioris quidem, dum suorum peccatorum veniam obtrinent: exterioris autem, dum se sentiunt à morbis liberari. Si verò contingat ea beneficia illic non impetrari, non id imputandum est vel diuinæ inclementiae, vel inefficacii apud Deum S. Bonifacii patrocinio: sed ipsi potius, qui propter suam incredulitatem non merentur exaudiri: sicut etiam de Domino Christo sacrum testatur Euangelium, quòd non fecerit virtutes multas in patria sua propter incredulitatem illorum. Quamquam etiam cessant interdum miracula tum ob cultus diuini neglectum, tum ob incorrigibilem malitiam habitatorum: tum etiam quòd pro exhibitis miraculis non solum Deo & sanctis eius debita laudes & grates non agantur, sed nec memoria commendentur. Vixit in episcopatu S. Bonifacius annos triginta sex, menses sex, & dies totidem. Bassus verò est cum socijs suis Nonis Iunij, Anno peregrinationis suae quadragesimo, incarnationis autem Dominicae septingentesimo quinquagesimo quinto, regnante eodem Domino: cui laus & gloria per omnia secula seculorum, Amen.

Cap. 24. Miracula ad sepulchrum eius.

Matth. 13.

VITA S. CLAVDII ARCHIEPISCOPI BISVNTINI, PER E. LAUR. SVRIVM MUTATO STYLO EX

quodam impresso codice descripta. Habetur etiam manuscripta, sed ea necdum peruenit ad manus meas. Puto autem eandem esse, quae etiam excussa habetur, licet fortassis paulo copiosior sit.

BEATVS Claudius fertur originem duxisse ex illustri Salinensium principum siue Palatinorum familia. In parentum suorum domo vsque ad septimum aetatis annum in Deorum amore accuratè enutritus, postea discēdis literis admotus est, probatissimis traditus magistris: sub quibus ille non solum disciplinas liberales breui perdidit, sed etiam scripta diuina & sanctorum hominum res gestas sedulo perlegit. Erat enim in illa tenera aetate praclaro & docili ingenio, feruenti animo, pijsque & sanctis operibus valde addicto, ita vt nullum diem absque bonorum operum studio praeterlabi pateretur. Et si autem aetate erat iuuenis, attamen nihil in eius moribus aut factis puerile cernebatur. Nunquam ille choreis se admiscuit, nunquam mundanis interfuit spectaculis: sed hominibus religiosis & honestis sese adiungens, de virtutum studijs & exercitijs suaui cum illis miscebat colloquia. Verba autem illius sapientiae sale condita, vsque adeò rationi consentanea & grata fuere, vt omnium in se studia & affectus prouocaret. Atque ita fiebat, vt etiam viri prouectae aetatis & sapientes non mediocriter illum amarent, tanquam puerum sanctum & virtutum studiosum: alij vt affabilem, comem atque prudentem venerarentur. Homines improbos & scurilitati deditos respuens, illorum consortia modis omnibus deuilitabat. Foeminarum iuencularum adeò declinabat colloquia, vt nunquam sine causa rationabili illis loqui uoluerit: nec vnquam in eo deprehensus fuit qualiscunque sermo vel opus nefarium, non risus inhonestus, non vlla animi leuitas aut dissolutio. Antè omnia autem templa frequentabat, Dominicis praesertim & festis diebus Missas & preces Canonicas siue horarias, sermonesque diuinos summa animi deuotione auscultabat.

Iunij 8. Cap. 1.

Multū in literis puer Claudius proficit.

Maturitas morū eius.

Vitā malorum consortia.

Crescente verò fama sanctitatis eius, cum iam vicesimum aetatis attigisset annum, contempta militia seculari, Bisuntinae ecclesiae factus est Canonicus. Itaque in dies

Cap. 2.

Fff

seipso

seipso melior fieri studens, precibus Canonicis tum nocturnis, tum diurnis interfuit, libros scripturæ diuinæ diligenter euoluit, & omni ex parte, ceu verus Dei seruus, in eam curam sedulo incubuit, ne quid reprehensione dignum admitteret: atque intantum breui temporis spatio, diuina illum adiuuante gratia, in sanctis operibus & sacra doctrina clarus euasit, ut in tota Burgundionum ditione nullus ei par inueniretur, id quod perspici facile potest ex editis ab illo lucubrationibus, quæ usque in præfens in Iurense monasterio asseruatur. Quotidiè autem, demptis Dominicis & solennioribus diebus, non nisi semel edebat. Crebrò noctes orando, legendo, meditando peruigil exegit. Castum & mundum ab omni inquinamento se seruabat. Vestitus ei erat mediocris, mores modesti & humiles, sermo verax, suavis & amabilis. Denique virtutum omnium tantus in illo cernebatur ornatus, ut iam verus monachus à cunctis haberetur. Anno autem duodecimo suscepti canonicatus eius, præsul Bisuntinus coepit aduersa laborare valetudine. Timens igitur beatissimus Claudius, ne, quod postea tamen euenit, Episcopus illic crearetur, ad tempus inde recessit, atque ad parentes suos sese recepit. Humanissimè autem ab illis exceptus, aliquandiu apud illos sanctè & piè versatus est.

Cap. 3.

Interim memoratus antistes vitam cum morte commutauit, & inter clerum & populum Bisuntinum de substituendo ei successore non minima extitit dissensio, alijs hunc, alijs alium eligentibus. Tandem vnanimis ad precandum Dominum se contulerunt, humique prostrati, cum lachrymis obnixè rogauerunt, ut ob merita sanctissimæ matris suæ, & beati Iohannis Baptistæ patroni ipsorum, sanctorumque omnium clementer ipsis inspiraret, quisnam ecclesiæ Bisuntinæ pastor eligendus esset. Atque in his precibus illis perseverantibus, vox cælitus audita est, iubens eos omisissis lachrymis beatum Claudium creare antistitem. Ea voce exhilarati Canonici, omnes in eam e-

Creatur Episcopus Bisuntinus.

unt sententiam, ut Claudius sit episcopus Bisuntinus: confestimque mittunt hortatores à Clero & populo viros, qui eius consensum obtineant. Ille tandem multis precibus & lachrymis victus, sciens se diuinè non posse resistere voluntati, Bisuntinum ducitur, imò verò trahitur, Archiepiscopus consecratur, à summo Pontifice eius electio canonica approbatur & confirmatur, anno à Christo nato sexcentesimo vicesimo sexto.

Qualis fuerit in Episcopatu.

Factus autem Archiepiscopus, eandem, quam prius humilitatem & morum gratitatem in omnibus semper seruauit, & ut fidelis seruus & prudens familiam Domini & creditas sibi ecclesias feruenti zelo gubernauit, causas & controuersias ecclesiasticas horis opportunis comiter & placidè audiuit, & ad ecclesiasticarum sanctionum præscriptum egregiè decedit. Nunquam ob quæuis tractanda negotia secularia, nisi euident necessitas aliud postularet, ab ecclesia ijs horis abesse voluit, quibus diuina peragebantur officia. Crebrò visitabat diocesis suæ ecclesias, & ceu bonus paterfamilias, iuxta

Matth. 13.

Domini sententiam, de thesauro suo proferens noua & vetera, mellitissimis exhortationibus suis bonos & pios incitabat, ut ad meliora proficerent: lapsos verò & errantes sollicitè admonebat, ut ad bonam sese frugem reciperent. erat enim sanè haud mediocre literatus. Diuinæ contemplationi sedulus vacabat, atque interim spiritus eius mirum in modum eleuabatur. Nec tamen propter contemplationis, quæ Mariæ tribuitur, otium, Marthæ laboriosum neglexit ministerium: imò verò septem misericordie exercendis operibus totis viribus incumbebat.

Cap. 4.

Cùm autem annis septem eam gubernasset ecclesiam, diuino eum amore magis ac magis perurgente, omnes mundi huius opes & pompas declinare cupiens, ut posset liberius diuinè se contemplationi tradere, cunctis in sua diocesi benè dispositis, Episcopatu se abdicauit, & ab Angelo admonitus, ad monasterium S. Eugendi, quod etiam Iurense dicitur, in Bisuntinæ diocesis confinio situm se contulit, atque illic habitum & institutum S. Benedicti complexus est. Tantè verò sanctitatis & perfectionis fuit, ut omnium quæ in mundo sunt, oblitus, solo omnipotentis Dei flagraret amore. Vigilabat in precibus, assiduus erat in ieiunijs, diligentem nauabat operam sacris lectionibus & meditationibus, & ut canon monasticus docet, verum & strenuum sese monachum exhibebat. Ad diuina celebranda officia omnes ipse templi ingressu anteuertebat, postremus omnium è templo recedebat. Atque hac ratione adeo cunctos ad monasticam perfectionis prouocabat studium, ut Iniuriosus, eius monasterij tunc Abbas, vir sanè eximia tum sanctitate tum prudentia, cum multa humilitate & instantia monasterium illud regendum ei obtulerit: quod tamen vir sanctus modestissimè recusauit. At tamen post annos quinque Iniurioso Abbate cum magna meritorum copia ad Dominum migrante, venerabiles eiusdem cœnobij patres illum vnanimiter elegerunt si-

Fit Abbas licet inuitus.

bi Ab.

bi Abbatem, quibus agrè tandem assensus est. Ira Claudius quantò se in hoc mundo plùs abijcere voluit, tanto digniorem se & apud Deum & homines, qui exaltatur, effecit. Quod quidem non absque diuina dispensatione ita euenisse existimatur, vt loco illi, in quo multi florere sanctitate conspicui viri, etiam sanctissimus Archiepiscopus adiungeretur, atque inde locus ipse insignior redderetur.

Porrò autem complures ad beatum virum confluxere non modò clerici, sed etiam nobiles & ciues, sanctitatis eius fama illecti, instanter ab illo monasticum habitum expetentes. Quos ille absque personarum acceptione haud difficulter admittebat, & ad perfectionis capeffenda fastigia summoperè prouehabat. Cuiusmodi autem filios spiritales illic enutrierit, id nostram excedit dicendi facultatem: potest autem, quisquis eum inuisit locum sanctum, facillè id colligere ex multitudine sanctorum corporum, quæ illic venerationi habentur. Multas verò etiam temporales possessiones, quibus famuli Dei sustentarentur, obtinuit conuenienter illi Christi promissioni, Omnis qui reliquerit domum, aut agros propter me, &cæt. centuplum accipiet. Dabantur enim ei à fidelibus regibus & principibus: in quibus Clodoueus rex, qui tum Franciæ tenebat gubernacula, monasterio eius annuos largitus est modios tritici quinquaginta, & hordei totidem, itemque quinquaginta denariorum argenti libras annuas. Pauperibus Christi vir beatus, itemque superuenientibus hospiti- bus omnem humanitatem præstandis elemosynis exhibuit. Ornamenta ecclesiæ, libros, calices, cruces, sandelabra aurea & argentea, pannos sericos, & alia ad diuinum cultum pertinentia egregiè augmentauit, Sanctorum reliquias in thecis pretiosissimis reuerenter reposuit, monasterij domos & structuras ita vt decuit instaurauit.

Anno autem quarto Childeberti regis Francorum, cum iam Claudius pater sanctissimus annis quinquaginta seruis Christi in hoc monasterio cum multa laude præfuisset, senex admodum & plenus dierum, totis visceribus Dominum suspirans, leui quodam morbo correptus est. Sciens ergo obitus sui tempus imminere, tertio die iussit conuocari fratres omnes monasterij, ad eosque præsentem luculentissimum sermonem habuit, blandisque eos exhortationibus instituit, vt nunquam quicquam diuino amori anteponebant, cuncta mundi huius oblectamenta præfiderio & amore æternorum planè contemnerent, nec quicquam abitione sua dolerent. Cumque eos cerneret vbertim ab oculis lachrymarum riuulos fundere, motus misericordia, qua multa semper præditus fuit, accepta ab omnibus pace, ad cellulas eos remisit, totamque sequentem noctem precibus exegit. Quarto verò die in oratorium veniens, sacramentum poenitentiae & sacrosanctum Christi corpus magno lachrymarum perfusus imbri singulari deuotione percepit. Atque inde ad cellam suam reductus, corpus suum non alibi quam in monasterio ob euitandis mundi pompas sepeliri iussit. Inde quinto die circa horam diei nonam, incumbens in scamnum, in quo legens aut orans sedere vel stare consueuerat, erectis sursum brachijs, iunctis manibus, oculis in cælum defixis, sanctissimam animam reddidit creatori. Eius corpus vsque in præsens in illa S. Eugendi ecclesia cunctis aduentantibus incorruptum & integrum monstratur, innumeris miraculis coruscans. Festum eius celebratur octauo Idus Iunij.

Cap. 5.

Matth. 19.
Multa donantur eius monasterio

Cap. 6.

Sub obitum munit se sacramentis Ecclesiæ.

Abit ad Dominum.